

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16CoCsp/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119212745
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119212745.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Fiľakovského v právnej veci žalobcu: V. G. F., T. XX.X.XXXX, H. Š. XXXX/XX, I., právne zastúpený: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47256907, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36234176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47234679, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 4. decembra 2019, č.k. 11Csp/165/2019 - 84 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd I. inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý žalobcovi žalovaným na základe zmluvy o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, g/, h/, i/, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. v danom prípade v znení účinnom od 10.6.2013 do 30.4.2014, § 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, § 53 ods. 6 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

3. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 29.10.2013 bola uzavretá pod č. XXXXXXXXXXXX formulárová zmluva o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 5.000 eur s ročnou úrokovou sadzbou 27,7 %. Počet mesačných splátok 72, výška mesačnej splátky 151,38 eur, dátum splatnosti nasledujúcich splátok je vždy 15.deň v kalendárnom mesiaci. RPMN je uvedené v rozpätí od 31,8% do 33,3% s odkazom na bod 44 s tým, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru a klient súhlasí s tým, že spoločnosť mu ju oznámi po poskytnutí úveru. Priemerná hodnota RPMN 18,84 % a celková čiastka splatná spotrebiteľom je 10.481,76 eur.

4. V bode 46 zmluvy sú uvedené doplnkové služby a to konkrétne poistenie balíčok štandard za úhradu 2,82 eur z pravidelnej mesačnej splátky, dohoda o možnosti zmeny výšky a počtu splátok (dopísané je „áno“) za poplatok 1,49 eur zahrnutý v splátke a účastníci uzavreli aj dohodu o službe odloženej splátky (opäť je dopísané „áno“) taktiež za poplatok 1,49 eur zahrnutý v splátke. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s..

5. Spolu so zmluvou žalobca obdržal aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré sám predložil k žalobe. V nich je vysvetlené RPMN a uvádza sa, že tak poistenie ako aj zmluvy o doplnkovej službe nie sú povinné. K náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. súd I. inštancie zastával názor, že výška RPMN by mala byť vypočítaná jedným konkrétnym číslom tak, ako to uvádzajú všetky banky či ostatné nebankové spoločnosti. V tomto konkrétnom prípade však žalobca vyslovil súhlas s tým, že RPMN je uvedená v určitom rozpätí a že žalovaný mu po poskytnutí úveru oznámi presnú výšku RPMN. Tak je to uvedené v príslušnej zmluve. Žalobca skutkové tvrdenie žalovaného o tom, že po poskytnutí úveru mu oznámil presnú výšku RPMN ani nespochybnil. V tejto súvislosti súd poukázal na § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), v zmysle ktorého platí fikcia o nespornosti daného skutkového tvrdenia. V tejto súvislosti možno dať za pravdu žalovanému, že pre výpočet výšky RPMN je potrebné poznať aj dátum poskytnutia úveru a že internetové kalkulačky o výpočte RPMN nepredstavujú spoľahlivý dôkaz pre určenie správnej výšky RPMN.

6. Žalobca tvrdil, že v zmluve nebola uvedená správne celková čiastka, ktorú mal zaplatiť. Zo zmluvy však vyplýva, že súčasťou splátky 151,38 eur bol aj poplatok 2,82 eur za poistné, 1,49 eur za doplnkovú dohodu o možnosť zmeny splátok a 1,49 eur za doplnkovú službu odkladu splátok. Zároveň zo Štandardných európskych informácií, ktoré boli odovzdané žalobcovi je uvedené, že nešlo o povinné náklady. Preto po ich odpočítaní mesačná splátka činila 145,58 eur, za 72 splátok je to 10.481,76 eur, takže celková čiastka bola v zmluve uvedená správne.

7. Oprávnenie spotrebiteľa podať žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru vyplýva z § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2018. Aj keď žalobca v žalobnom petite použil formuláciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy, súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením rozhodol o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, aj keď čiastočne z iných dôvodov ako uviedol žalobca. Fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nastáva zo zákona, teda bez ohľadu na vôľu účastníkov zmluvy. Nie je potrebné, aby spotrebiteľ nejakým spôsobom túto fikciu uplatnil a súd je povinný ex offo podrobovať súdnemu prieskumu zmluvu o spotrebiteľskom úvere a skúmať, či nenastala spomínaná zákonná fikcia. Aj keď žalobca nepoukazoval na absenciu iných povinných náležitostí zmluvy, súd sa z úradnej povinnosti zaoberal aj týmito ďalšími možnosťami záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Dospel pritom k záveru, že v zmluve nie sú uvedené predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona totiž nestačí v zmluve uviesť len výšku RPMN, ale aj to, z akých predpokladov sa vychádzalo pri jej výpočte. Je to z dôvodu, aby spotrebiteľ mal predstavu o tom, čo vlastne RPMN predstavuje, pretože bez uvedenia spomínaných predpokladov, z ktorých sa RPMN vypočítala by výška RPMN predstavovala len strohý údaj bez potrebnej výpovednej hodnoty pre spotrebiteľa. To, že v zmluve sú uvedené v rôznych častiach ako iné povinné náležitosti (ako výška úveru, výška splátky, počet splátok) je irelevantné, pretože opäť gramatickým a logickým výkladom daného zákonného ustanovenia možno uzavrieť, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musí byť jasne uvedené z akých predpokladov bolo RPMN vypočítané. Nestačí pritom, ak by to bolo konštatované v inom dokumente, ktorý nie je súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Štandardné európske informácie pritom nie sú súčasťou zmluvy spotrebiteľskom úvere. Súd pripomína, že totožne je táto náležitosť zmluvy uvedená aj v spomínanej smernici 2008/48/ES v článku 10 písm. g/.

8. Súd I. inštancie súhlasil s argumentáciou žalobcu, že v predmetnej zmluve chýba termín konečnej splatnosti úveru ako náležitosť vyplývajúca z § 9 ods. 2 písm. f/ citovaného zákona. Nepochybne zákonodarca nemohol mať na mysli počet splátok (v danom prípade 72) ako za náležitosť predstavujúcu dobu trvania zmluvy o úvere, keďže počet splátok je uvedený v inej povinnej náležitosti zmluvy a to konkrétne v § 9 ods. 2 písm. k/. Napokon aj v už spomínanej smernici 2008/48/ES v článku 10 ods. 2 písm. c/ je uvedená ako náležitosť zmluvy o úvere dĺžka trvania zmluvy o úvere a pod písm. h/ výška, počet a frekvencia splátok. Teda aj podľa spomínanej európskej smernice dĺžka trvania zmluvy o úvere sa nemôže stotožňovať s počtom splátok. Z toho dôvodu preto v slovenskej právnej úprave bola

spomínaná náležitosť ujasnená tým, že má obsahovať aj termín konečnej splatnosti úveru. Tento termín podľa názoru súdu musí byť určený dátumovo (minimálne mesiacom a rokom, pokiaľ by bola jasne v zmluve uvedená splatnosť mesačnej splátky). Nemožno totiž termín konečnej splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzatvorení zmluvy, akú dlhú dobu a dokedy má úver splácať, pretože práve to je účelom citovaného zákonného ustanovenia.

9. K priemernej hodnote RPMN súd I. inštancie uviedol, že žalobca nepochybne uviedol nesprávnu výšku tejto hodnoty, keď spomínal údaj z októbra 2013. Na príslušnej stránke Ministerstva financií sa totiž zverejňuje priemerná hodnota pre jednotlivé typy úverov vždy za obdobie kalendárneho štvrťroka a nie na mesiac. Podľa § 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z.z., ak zmluva bola uzavretá do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný štvrťrok, vychádza sa z priemernej hodnoty RPMN za predchádzajúci kalendárny štvrťrok. V danom prípade bola zmluva uzavretá 29.10.2013 ešte pred zverejnením priemernej hodnoty RPMN za tretí štvrťrok a preto bolo potrebné vychádzať z hodnoty za druhý kalendárny štvrťrok. Pri danom type úveru za druhý kalendárny štvrťrok bola priemerná hodnota RPMN 18,84% a teda v zmluve opäť je uvedená správne.

10. Súd I. inštancie nesúhlasil ani s neprimeranou výškou úrokovej sadzby. Pri tomto hodnotení vychádzal zo štatistických údajov zverejnených na stránke Ministerstva financií SR o priemernej úrokovej sadzbe bánk. Pri spotrebiteľskom úvere poskytnutom na dobu 6 rokov v októbri 2013 priemerná úroková sadzba poskytovaná bankami činila 14,27 % p.a. V tejto súvislosti súd dodal, že nepovažuje za správne porovnávať cenu úveru s inými nebankovými spoločnosťami, ktoré často ich stanovujú v spoločensky nežiaducom rozsahu. Zároveň je však potrebné zohľadniť vyššiu mieru rizika nebankovej spoločnosti pri poskytovaní úveru a preto u takéhoto subjektu sa dajú akceptovať vyššie úroky ako v bankách, ale len pri primeranom navýšení. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co/151/2013 zo dňa 25.9.2013, ktorý konštatoval, že pri nebankových spoločnostiach sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne však nie viac ako 100 % proti priemeru bánk. Dohodnutá úroková sadzba, v tomto prípade 27,71%, nepresiahla dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby bánk pri obdobnom úvere ($14,27 \times 2 = 28,54$) a preto nebolo možné prijať záver o jej neprimeranosti a rozpore s dobrými mravmi.

11. Súd I. inštancie vzhľadom na absenciu povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. a § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. vyhovel žalobe o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

12. Výrok o trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p.

13. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Uvedený rozsudok žalovaný napadol v celom rozsahu z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1) písm. f) a písm. h) C.s.p. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie zo dňa 04.12.2019 sp.zn. 11Csp/165/2019 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

14. Uviedol, že aj keď Zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Má za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. dosiahnutý. Na podporu svojej argumentácie poukázal na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25, ktorým súd vyslovil názor, že jedným z princípov právneho štátu je aj zachovávanie istoty pri rovnakom posudzovaní totožných otázok v obdobných prípadoch. Aj z novely zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 zreteľne vyplýva spôsob, akým sa majú konajúce súdy vysporiadať s posudzovaním jednotlivých náležitostí spotrebiteľských úverových zmlúv. Je preto nekorektným a nezákonným sankcionovať veriteľov bezúročnosťou a bez poplatnosťou úveru na základe výkladu, ktorý je v rozpore so samotným znením zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektné a komplexne.

Preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť.

18. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca trvá na tom, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. Žalovaný vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by sa odlišovali od tých, ktoré boli uvedené vo vyjadreniach, a preto podané odvolanie považuje za neopodstatnené. Žalovaný jednoznačne porušil spotrebiteľské právo, a preto má žalobca za to, že žalovaný je povinný vydať mu bezdôvodné obohatenie spočívajúce v poplatkovej povinnosti a úrokoch, ktoré mu žalobca zaplatil.

19. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 Civilného sporového poriadku preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

20. V konaní sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

21. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

22. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy.

23. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru. Aj nesplnenie tejto povinnosti malo za následok sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy).

30. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

31. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný

rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozičnej povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozičná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

32. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať termín konečnej splatnosti úveru je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Slovenská republika teda nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku Smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

33. Požiadavka smernice k tejto otázke je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodit' požiadavku, aby zmluva uvádzala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

34. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluva musí obsahovať „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jasne požaduje vyjadrenie tak doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ pridal slová „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

35. Právne bezvýznamný je poukaz žalovaného na to, že doba trvania zmluvy je stanovená počtom splátok. Doba trvania zmluvy a počet splátok sú dve odlišné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy upravoval v ust. § 9 ods. 2 písm. f) (doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a v ust. § 9 ods. 2 písm. k) (počet splátok). Aj Smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere rozlišovala dĺžku trvania zmluvy o úvere (článok 10 ods. 2 písm. c)) a počet splátok (článok 10 ods. 2 písm. h)).

36. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti úveru, tento nemožno nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných splátkach ako to bolo v prípade danej zmluvy. Spotrebiteľ totiž musí mať jasno už pri uzatváraní zmluvy, kedy nastane konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, veď práve to je účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Výška, počet a termíny splátok sú ďalšou povinnou náležitosťou zmluvy, a to podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zákonodarca teda nemohol mať na mysli pri stanovení termínu konečnej splatnosti úveru počet splátok. Termín konečnej splatnosti úveru nie je možné stotožniť s počtom splátok. Je potrebné si uvedomiť, že účelom zavedenia tejto náležitosti zmluvy bolo docieľiť, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti. Nepostačuje len údaj o počte splátok, keďže nemožno od spotrebiteľa požadovať, aby si matematicky vypočítal termín konečnej splatnosti z iných údajov v zmluve. Konečná splatnosť

úveru by mala byť uvedená minimálne konkrétnym mesiacom a rokom, pokiaľ termín splatnosti splátok zo zmluvy je jasný a transparentný.

37. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

43. Zároveň v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

44. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).